

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 530/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 26 maja 2023 r. sygn. akt II K 587/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty</p>		
	<p>1. obraży przepisów prawa procesowego: art. 410 kpk, art. 7 kpk, art. 4 kpk i art. 167 kpk. 2. rażącej niewspółmierności kary i środków karnych.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadne zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Ad. 1</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i</p>	

wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafne są zarzuty zmierzające do wykazania, iż w sposób

nieuprawniony
przyjęto, iż
oskarżony dopuścił
się zarzucanych
mu czynów w
konsekwencji
niekorzystnej dla
niego oceny
dowodów
zgromadzonych w
sprawie - oceny,
która zdaniem
skarżącego miała
nastąpić w wyniku
obrazy przepisów
postępowania tj. art.
4 kpk, art. 7 kpk, art.
167 kpk i art. 410
kpk.

Sąd Rejonowy w
Radomsku zasadnie
przypisał L. (...)
sprawstwo
zarzucanych mu
czynów, gdyż w
sposób uprawniony
oparł się na
dowodach
obciążających
oskarżonego
odmawiając
jednocześnie wiary
jego wyjaśnieniom
oraz zeznaniom E.
(...). W tym zakresie
podzielić należy
przede wszystkim
wniosek Sądu I
instancji dotyczący
tego, że wyjaśnienia
L. (...) oraz
zeznania jego żony
nie polegały na
prawdzie, gdyż były
jednostronne i
odosobnione
względem
pozostałego
zebranego w sprawie

materiału dowodowego o obiektywnym charakterze. Walorem wiarygodności natomiast słusznie obdarzono zeznania B. (...), która w bardzo spójny i logiczny oraz zgodny z doświadczeniem życiowym sposób opisała w jaki sposób oskarżony zachowywał się wobec niej oraz jej męża. Relacja matki zaś oskarżonego została wsparta zeznaniami pozostałych przesłuchanych w sprawie osób, a w szczególności R. R., S. K., D. K., M. S., K. S., A. R. oraz funkcjonariuszy Policji. Wymieni świadkowie nie byli powiązani z żadną ze stron konfliktu i tym samym nie mieli interesu w tym, aby przedstawiać w sposób stronniczy swoje spostrzeżenia. Poza tym, B. (...) w okresie czynu w związku z awanturami ze strony oskarżonego wzywała Policję (por. wykaz interwencji k. 8-9), a także szukała pomocy w organizacji pomocowej (...) Stowarzyszeniu (...)

- k. 297 -
305). Wszystko to
tworzyło spójną
całość i poczynienie
ustaleń w oparciu o
wymienione dowody
było jak najbardziej
uprawnione oraz
zgodne z
dyrektywami oceny
dowodów
przewidzianymi w
art. 7 kpk.

Wbrew temu co
zarzucił obrońca
w apelacji Sąd
Rejonowy
konstruuując
podstawę faktyczną
rozstrzygnięcia nie
pominął zeznań E.
(...), a jedynie
odmówił
wiarygodności jej
relacji. Uczynił to
jednak w sposób
uprawniony, gdyż
żona oskarżonego
jako osoba
najbliższa
ewidentnie sprzyjała
mu swoich
wypowiedziach
ukazując L. (...)
jako opiekuńczego
syna oraz negując
jakikolwiek jego
negatywne
zachowania
względem rodziców.
Tymczasem w
wyniku sprawdzenia
sytuacji w miejscu
zamieszkania
pokrzywdzonych z
udziałem R. R., S. K.
i D. K. potwierdzono
zastrzeżenia
dotyczące nie

utrzymywania
odpowiedniej
temperatury w
pomieszczeniach
zajmowanych przez
pokrzywdzonych
oraz ograniczania
poboru ciepłej wody
przez nich.

A. i B. (...) jako
rodzice oskarżonego
byli dla niego
osobami
najbliższymi i tym
samym dla przyjęcia
odpowiedzialności
za przestępstwo
znęcania nie było
trzeba dodatkowo
wykazywać
pozostawania przez
pokrzywdzonych w
stałym lub
przemijającym
stosunku zależności
od sprawcy.
Stosownie bowiem
do treści art. 207 kk
wymóg ten dotyczy
innych osób niż
osoby najbliższe.

W świetle treści
opinii
psychologicznej
biegłej z zakresu
psychologii poziom
rozwoju
umysłowego i
przebieg procesów
poznawczych u B.
(...) nie wykazuje
deficytów, a aparat
poznawczy
umożliwia
pokrzywdzonej
prawidłowe
zapamiętywanie i
odtworzenie po

czasie głównych i
pobocznych
elementów
przeżytych zdarzeń
i sytuacji. Ponadto,
nie stwierdzono u
wymienionej
skłonności do
konfabulacji ani
objawów
psychotycznych
(urojeń). Jedynie
w osobowościowym
funkcjonowaniu
widoczny jest rys
paranoiczny i
narcystyczny, ale w
ocenie biegłej nie
wydaje się, aby miało
to znaczący wpływ
na zdolność świadka
do zeznawania w
niniejszej sprawie
(por. k. 294 – 295).

W żadnym miejscu
powyższej opinii
biegła nie
stwierdziła u B. (...)
zaburzeń
osobowości, a
jedynie wskazała
na widoczny w
osobowościowym
funkcjonowaniu rys
paranoiczny.
Przypisywanie
zatem na tej
podstawie
pokrzywdzonej
konglomeratu cech
charakteryzujących
osobowość
paranoiczną i
wyprowadzanie z
tego przez obrońcę
wniosku, iż
świadkowie padli
ofiarą manipulacji
ze strony B. (...)

jest zbyt daleko idące. Dzielnicy oraz panie z opieki społecznej, a także przedstawiciele stowarzyszenia (...) poza relacjami pokrzywdzonej dokonywali sami własnych spostrzeżeń. Ponad wszelką zaś wątpliwość zaobserwowali, że jeśli coś nie szło po myśli oskarżonego to stawał się on agresywny względem osób, które chciały pomóc jego matce. Świadczy to natomiast ewidentnie o tym, że L. (...) miał coś do ukrycia i w obawie przed wyjawieniem rzeczywistego obrazu sytuacji nie chciał, aby B. (...) opowiadała o tym innym osobom. Ponadto, nie sposób także nie zauważyć tego, że oskarżony wystąpił (nieskutecznie) do sądu rodzinnego o umieszczenie swoich rodziców w szpitalu psychiatrycznym bez ich zgody oraz mijał się z prawdą informując na posiedzeniu Gminnego Zespołu (...) w K. do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie o tym,

że to B. (...) miała się znęcać się nad swoim schorowanym mężem. Zdaniem Sądu Okręgowego opisane powyżej okoliczności oraz doświadczenie życiowe wskazują jasno na to, że L. (...) istotnie mógł zachowywać się wobec matki i ojca w sposób opisywany przez pokrzywdzoną z racji tego, że B. (...) odmawiała darowizny domu rzecz swojego syna.

W przeciwieństwie do tego co podnosi obrońca w apelacji z zeznań R. R. oraz S. K. i D. K. wynika w sposób niezbity, że w trakcie zdarzenia z 17 marca 2022 roku przemoc oskarżonego wobec dzielnicowego polegająca na naruszeniu jego nietykalności cielesnej nakierowana było na zmuszenie funkcjonariusza Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej. L. (...) przecież szarpał R. R. specjalnie dlatego, żeby ten nie wykazał mu przy innych osobach, że mówi nieprawdę odnośnie ograniczania

dostępu rodzicom do ciepłej wody. Z pewnością zatem nie było to żadne instynktowne zachowanie, a świadoma reakcja na niepomyślny dla oskarżonego przebieg czynności służbowych wymienionego funkcjonariusza Policji.

Reasumując powyższe, zdaniem sądu odwoławczego nie ma podstaw do tego, aby podzielić tezę obrony, że: „żaden dowód nie wskazał na sprawstwo oskarżonego”, gdyż przemawiają za tym przede wszystkim zeznania pokrzywdzonych, które wsparte zostały relacjami pozostałych świadków przesłuchanych w sprawie.

Odosobniona natomiast i stronnicza relacja E. (...), która ewidentnie starała się sprzyjać mężowi oraz zdeprecjonować pokrzywdzoną słusznie została odrzucona przez sąd jako niewiarygodna i nakierowana jedynie

na „obronę”
oskarżonego.

Sąd I instancji ma
ustawowo
zagwarantowaną
swobodę w ocenie
przeprowadzonych
dowodów i ocena
ta podlega ochronie
przewidzianej w art.
7 kpk dopóty,
dopóki nie zostanie
wykazana jej
błądność. Jak
słusznie przyjmuje
się w orzecznictwie,
przekonanie sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną art.
7 kpk wtedy, gdy:
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy
(art. 410 kpk)
i to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia prawdy
(art. 2 § 2
kpk); stanowi wynik
rozważenia
wszystkich tych
okoliczności,
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 kpk); jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego -

argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011 r. w sprawie III KK 382/2010 r., z 7 lipca 2010 r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007 r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002 r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 255 - 259). Może przy tym poprzestać na odwołaniu się

do rozważań Sądu I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do gołosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021 r. w sprawie II KK 170/21).

W przeciwieństwie do tego, co zostało zarzucone w apelacji Sąd a quo należycie zweryfikował wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania jego żony. W sposób uprawniony obalona została teza, jakoby B. (...) zmanipulowała wszystkich innych świadków poza swoją synową.

Sąd I instancji dokonując oceny dowodów nie naruszył art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 167 kpk ani art. 410 kpk. Wbrew bowiem nieuprawnionym twierdzeniom apelacji z treści całokształtu pisemnych motywów wyroku wynika, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów

przeciwnych.

Przeprowadzona zaś ocena materiału dowodowego mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, gdyż pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja obrońcy natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie wybiórczą polemikę z ustaleniami sądu rejonowego, która pomija wymowę zeznań osób pokrzywdzonych oraz obiektywnych świadków.

Ad. 2

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

Ustawa traktuje

jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę zaistniałe w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające orzeczonej oskarżonemu kary za znęcanie się nie sposób uznać jako rażąco surowej. W przypadku natomiast kary za naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej

czynności służbowej istotnie przyjąć należało, że jest ona rażąco surowa.

W przedmiotowej sprawie stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynów były wyraźne. L. (...) istotnie przecież naruszył prawidłowe funkcjonowanie rodziny i ochronę osoby nieporadnej, gdyż pomimo podeszłego już wieku swoich rodziców oraz stanu swojego ojca niepokoił pokrzywdzonych, urządził im awantury podczas których naruszał ich cześć, a także utrudniał korzystanie z domu i podwórka, ograniczał pobór ciepłej wody oraz nie utrzymywał odpowiedniej temperatury w pomieszczeniach zajmowanych przez pokrzywdzonych. Ponadto zaś, podczas czynności służbowych dzielnicowego naruszając jego nietykalność przemocą próbował zmusić go do zaniechania prawnej czynności służbowej.

W ocenie instancji odwoławczej wymierzona za znęcanie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, który popełnił. Spełni ona należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze, przede wszystkim, w stosunku do samego oskarżonego, jak i ogółu społeczeństwa. Orzeczona kara pozostaje w zgodzie z zasadami wymiaru kary w zakresie oddziaływania prewencyjnego. Rozmiar kary czyni, w ocenie Sądu odwoławczego, zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i osiągnie ona swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta nie będzie zarazem postrzegana jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego, który dopuścił się przestępstwa o wyraźnym stopniu społecznej szkodliwości. Kara

wymierzona oskarżonemu jest zasłużona i sprawiedliwa. Nie sposób też uznać, by była ona nadmiernie surowa. Miarą bowiem surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa, która odzwierciedla abstrakcyjną społeczną szkodliwość tego typu przestępstw założoną przez ustawodawcę. Z tego względu kary pozbawienia wolności, jaką wymierzono oskarżonemu w przedmiotowej sprawie, nie sposób uznać za nadmiernie surową, zważywszy na ustawowe granice kary, w jakich Sąd mógł ją wymierzyć. Ustawowe zagrożenia za czyn z art. 207 1a kk wynosi od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Orzeczona kara przekracza zatem jedynie o 2 miesiące dolną granicę ustawowego zagrożenia. Tym samym nie sposób uznać, aby nie odpowiadała ona dyrektywom

sądowego wymiaru kary, biorąc w tym pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które osiągnąć mają w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czyn z kolei z art. 224 § 2 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od jednego miesiąca do lat trzech. Wymierzenie zatem za niego oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności było nieuzasadnione, gdyż za bardzo przekraczała ona dolną granicę ustawowego zagrożenia. Skoro bowiem Sąd I instancji za znęcanie, a więc czyn o zdecydowanie większym stopniu winy i społecznej szkodliwości wymierzył karę jedynie o 2 miesiące wyższą od dolnej granicy zagrożenia, to w tak wyraźny sposób nie powinien przekraczać dolnego progu w przypadku przestępstwa na szkodę funkcjonariusza

publicznego. Mając zatem na uwadze zachowanie tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, karę za czyn z punktu II aktu oskarżenia należało obniżyć do 2 miesięcy pozbawienia wolności, uzupełniając przy tym jednocześnie jej podstawę o art. 11 § 3 kk. Ponadto, za zbyt wygórowaną należało uznać wysokość orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego funkcjonariusza nawiązki w związku z powyższym czynem. W ocenie sądu odwoławczego, kwota 500 zł bardziej odpowiada rozmiarom naruszonego dobra osobistego R. R., który został jedynie złapany i szarpany za rękę. Dlatego też, zaskarżony wyrok wymagał korekty także w tym zakresie.

Institucja przewidziana w art. 37a kk ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawione wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą

dolegliwość dla sprawy, którego nie trzeba - choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa. A contrario, przez powyższe rozumieć należy, iż w sytuacji, gdy kara grzywny lub kara ograniczenia wolności z jakichś względów nie spełniłaby zapobiegawczych i wychowawczych celów kary, sąd winien wymierzyć sprawcy karę pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy nie było podstaw do zastosowania art. 37a kk. Mając bowiem na uwadze sposób postępowania L. (...), który bezpodstawnie próbował skierować rodziców na leczenie psychiatryczne bez ich zgody, a przed Gminnego Zespołu (...) w K. do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie w sposób kompletnie odbiegający od prawdy oznajmił, że B. (...) ma się zniecać się nad swoim schorowanym mężem, swoje cele

<p>wobec oskarżonego może osiągnąć jedynie kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż w tylko w ten sposób można zapobiec popełnieniu w przyszłości kolejnych przestępstw przez oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów albo złagodzenie kary i wymiarzenie za czyn I kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, a za czyn z punktu II grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na to, że zarzuty okazały się niezasadne, to wnioski również nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Sąd z urzędu poprawił błędną kwalifikację prawną czynu z punktu I aktu oskarżenia przyjmując, iż wypełnił on znamiona art. 207 § 1 i 1a kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie oraz opisu czynu przypisanego oskarżonemu wynikało, że osobą nieporadną (ze względu na stan fizyczny) był jedynie A. (...) (art. 207 § 1a kk). Stan natomiast B. (...), która na co dzień należycie opiekowała się i dbała o męża był na tyle dobry, że nie uprawniał do tego, aby uznawać ją za osobę nieporadną. Dlatego też, uznać należało, iż czyn popełniony na jej szkodę stanowił występki z</p>		

art. 207 § 1 kk, a nie
z art. 207 § 1a kk.

W związku z
powyższym całość
zachowania
przypisanego
oskarżonemu
ostatecznie
wyczerpywała
znamiona czynu z
art. 207 § 1 i 1a kk
w zw. z art. 11 §
2 kk. Mając bowiem
na uwadze kształt
dobra chronionego,
jakim jest
prawidłowość
funkcjonowania, a
zatem i dobro
rodziny, należy
przyjąć, iż
zachowania
oskarżonego
naruszające dobra
prawne więcej niż
jednego członka
rodziny, stanowią
jedno przestępstwo
znęcania się (por.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
31 marca 2015
r. I KZP 1/15
OSNKW 2015/5/41,
LEX nr 1660659,
OSP 2016/7/70).

5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji

2.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w części, która nie została zmieniona.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty apelacji okazały się niezasadne, a brak było podstaw do orzekania w tym zakresie poza ich granicami.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 2;</p> <p>uznanie w miejsce przypisanego w punkcie 1a czynu L. (...) za winnego tego, że w okresie od 1 października 2019 roku do 10 lutego 2022 roku, w miejscu wspólnego zamieszkania w K. (woj. (...)), znęcał się psychicznie nad swoimi rodzicami A. i B. małżonkami (...), w ten sposób, że nachodził</p>		

ich w mieszkaniu,
wielokrotnie
wszczynał awantury
domowe w trakcie
których ubliżał
pokrzywdzonym
słowami wulgarnymi
i uznanymi
powszechnie za
obelżywe,
nieustannie
niepokoił rodziców,
utrudniał
korzystanie z domu i
podwórka,
ograniczał pobór
cieplej wody oraz
nie utrzymywał
odpowiedniej
temperatury w
pomieszczeniach
zajmowanych przez
pokrzywdzonych,
przy czym A. (...) był
osobą nieporadną
ze względu na
stan fizyczny (chorą
i leżącą niezdolną
do samodzielnej
egzystencji), tj.
czynu
wyczerpującego
znamiona art. 207 §
1 i 1a kk w zw. z art. 11
§ 2 kk i wymierzenie
za to oskarżonemu
na podstawie art.
art. 207 § 1a kk w
zw. z art. 11 § 3
kk kary 8 miesięcy
pozbawienia
wolności;

przyjęcie za
podstawę prawną
wymiaru kary za
czyn przypisany w
punkcie 1 b art. 224
§ 2 kk w zw. z art.
224 § 1 kk i art. 11 §

3 kk oraz obniżenie jej do 2 miesięcy pozbawienia wolności;

połączenie na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk jednostkowych kar pozbawienia wolności opisanych powyżej i wymierzeni oskarżonemu L. (...) kary łącznej 9 miesięcy pozbawienia wolności;

przyjęcie, że rozstrzygnięcia zawarte w punktach 3, 4 i 5 zaskarżonego wyroku dotyczą kary łącznej orzeczonej wyrokiem sądu odwoławczego;

obniżenie nawiązki orzeczonej w punkcie 6 do kwoty 500 (pięciuset) złotych;

Zwiążle o powodach zmiany

Ad. b)

Z uwagi na to, że w opisie czynu z punktu I aktu oskarżenia, który został przypisany oskarżonemu znalazły się sformułowania, które nie przystawały do znamion

przestępstwa
zstępstwa lub były
zbyt ogólnikowe Sąd
Okręgowy od nowa
opisał przypisany
L. (...) czyn,
a z przyczyn
opisanych w punkcie
4 poprawił jego
kwalifikację.

Ad. c) i f)

Omówiono w pkt 3
Ad. 2.

Ad. a) d) i e)

Z uwagi na
obniżenie kary za
czyn z punktu
II aktu oskarżenia
oraz wymierzenie
od nowa kary
jednostkowej za
czyn z punktu
I aktu oskarżenia
uchyleniu podlegała
kara łączna
orzeczona przez Sąd
I instancji. W
jej miejsce Sąd
odwoławczy orzekł
nową karę łączną
stosując taką samą
zasadę jak Sąd
Rejonowy (aspiracji
zbliżoną silnie do
absorbencji) i
wymierzył
oskarżonemu karę
łączną w takiej
samej wysokości
tzn. 9 miesięcy
pozbawienia
wolności. Ponadto
zaś przyjąć należało,
iż rozstrzygnięcia
zawarte w punktach
3, 4 i 5 zaskarżonego
wyroku dotyczą kary

łączniej orzeczonej wyrokiem sądu odwoławczego.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego przeciwko rozstrzygnięciu o		

	<p>winie, sąd na podstawie o art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze w wysokości należnej za pierwszą instancję (art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ww. ustawy) – [180 zł + 150 zł = 330 zł].</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana